

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31.05.2007, sp. zn. 25 Co 292/2007, ECLI:CZ:KSCB:2007:25.CO.292.2007.1

Číslo: 82/2008

Právní věta:

Rozhoduje-li soud při zastavení nebo částečném zastavení exekuce o nákladech exekuce, postupuje podle zásad uvedených v § 271 o. s. ř.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 31.05.2007

Spisová značka: 25 Co 292/2007

Číslo rozhodnutí: 82

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Exekuce

Předpisy: § 271 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O k r e s n í s o u d v Táboře usnesením ze dne 22. 1. 2007 k návrhu oprávněné podle § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 ex. řádu částečně zastavil exekuci nařízenou usnesením téhož soudu ze dne 9. 5. 2005 ohledně částky 13 000 Kč a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dané fáze řízení. Výrok o nákladech řízení odůvodnil odkazem na § 271 o. s. ř. a § 52 odst. 1 ex. řádu s tím, že v dané fázi účastníkům žádné náklady nevznikly a konečná podoba nákladů exekučního řízení bude vyčíslena až v rámci zastavení exekuce ve zbytku vymáhané pohledávky.

Proti tomuto usnesení, a to výlučně proti výroku o nákladech řízení, podala oprávněná odvolání. V první řadě zpochybnila správnost závěru soudu prvního stupně, že v dané fázi řízení účastníkům nevznikly žádné náklady, a to poukazem na náklady, které vynaložila ona v souvislosti s právním zastoupením. Dále namítla, že vzhledem k ustanovení § 88 odst. 1 ex. řádu nepřísluší soudu rozhodovat o nákladech, které vznikly oprávněnému v exekučním řízení (dále jen „náklady oprávněného“), jelikož zákon toto rozhodování výslovně svěřuje exekutorovi a ustanovení občanského soudního řádu o nákladech řízení (ve spojení s § 52 odst. 1 ex. řádu) proto nelze použít. Soud tedy nerozhoduje ani o nákladech oprávněného v případě řízení o částečném zastavení

exekuce. Oprávněná rovněž poukázala na to, že jí nelze přičítat procesní zavinění na částečném zastavení exekuce, neboť tento postup navrhla jen proto, že povinný po zahájení exekučního řízení na vymáhanou pohledávku dobrovolně plnil. Ze všech uvedených důvodů oprávněná navrhla, aby byl napadený výrok změněn tak, že o nákladech vzniklých oprávněné v řízení o částečném zastavení exekuce rozhodne soudní exekutor.

Odvolání bylo podáno včas a k tomu oprávněnou osobou. Proto odvolací soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu, v jakém se toho oprávněná domáhala (§ 212 o. s. ř.), tedy ve výroku o nákladech řízení, a dospěl k závěru, že její odvolání je opodstatněné, ačkoliv ne se všemi jejími argumenty se lze ztotožnit.

K r a j s k ý s o u d v Českých Budějovicích rozhodnutí soudu prvního stupně ve výroku o nákladech řízení změnil.

Z odůvodnění:

Podle § 44 odst. 6 písm. e) ex. řádu soud nařídí exekuci i k vymození povinnosti k úhradě nákladů exekuce. Uvedené ustanovení koresponduje s ustanoveními § 87 odst. 2 a 3 ex. řádu, podle nichž jak náklady oprávněného, tak náklady exekuce hradí povinný. Je-li tedy návrhu na nařízení exekuce vyhověno, vyplývá povinnost povinného nahradit náklady exekuce jednak ze zákona, jednak z usnesení soudu: exekutor – vázán touto skutečností – pak rozhoduje o nákladech exekuce a o nákladech oprávněného pouze tak, že v příkazu k úhradě nákladů určí (srov. § 88 odst. 1 ex. řádu) jejich výši a rozhodne, jakým způsobem exekuce (§ 58, § 59 ex. řádu) budou tyto náklady vymoženy. Jestliže je usnesení o nařízení exekuce v odvolacím řízení potvrzeno, případně je-li zamítnuto či odmítnuto dovolání proti takovému usnesení, platí, že povinného stíhá povinnost k úhradě i těch nákladů exekuce (míněno exekutora i oprávněného), jež souvisejí s odvolacím, resp. dovolacím řízením, a exekutor tyto náklady vyčíslí v příkazu k úhradě nákladů exekuce. Jen v tomto smyslu se tedy uplatní názor Nejvyššího soudu ČR, že o nákladech vzniklých oprávněnému v dovolacím řízení rozhoduje exekutor (viz např. oprávněnou zmiňované usnesení sp. zn. [20 Cdo 697/2006](#)).

Pokud ovšem soud rozhoduje o zastavení (částečném zastavení) exekuce, ustanovení § 88 odst. 1 ex. řádu použit nemůže. Jak je totiž shora uvedeno, exekuční řád obsahuje zvláštní úpravu rozhodování o nákladech exekuce („stanoví jinak“ ve smyslu § 52 odst. 1 ex. řádu) pouze v souvislosti s rozhodováním o nařízení exekuce. Proto se v exekučním řízení nepoužijí ustanovení § 270 odst. 1 a 2 o. s. ř. Rozhodování o nákladech řízení o zastavení exekuce, stejně jako např. rozhodování o nákladech exekuce v případě zamítnutí návrhu na její nařízení či o nákladech řízení o odklad exekuce, není v exekučním řádu upraveno a je tedy nutno při něm subsidiárně postupovat podle občanského soudního řádu. Pokud jde o tu fázi exekučního řízení, v níž je rozhodováno o zastavení exekuce, lze na podporu uvedeného názoru poznamenat, že podle § 51 písm. b) ex. řádu zastavením exekuce zaniká pověření exekutora k provedení exekuce (částečným zastavením pak dochází k zániku pověření ve vztahu k částce, ohledně níž byla exekuce zastavena, resp. ve vztahu ke způsobu exekuce, ohledně kterého došlo k zastavení), a proto je vyloučeno, aby exekutor mohl ještě o nákladech exekuce rozhodovat v příkazu k úhradě nákladů. Kromě toho rozhodnutí o tom, kdo je povinen hradit náklady v případě zastavení exekuce, závisí na posouzení okolností, které k zastavení exekuce vedly, tj. na posouzení, kdo zastavení exekuce procesně zavinil. Takovéto posouzení ovšem nepřísluší exekutorovi; jestliže podle § 55 odst. 1 ex. řádu exekutor nerozhoduje o zastavení exekuce, nemůže být oprávněn ani posoudit, na čí straně je procesní zavinění na zastavení exekuce. Z uvedeného vyplývá, že dojde-li k zastavení nebo částečnému zastavení exekuce, rozhoduje o nákladech exekuce (včetně jejich vyčíslení) výlučně soud, a to podle zásad uvedených v § 271 o. s. ř. (shodně srov. též Stanovisko Nejvyššího soudu ČR z 15. 2. 2006, sp. zn. [Cpjn 200/2005](#), uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 31/2006, bod XV).

Podle § 271 o. s. ř. dojde-li k zastavení nařízeného výkonu rozhodnutí, rozhodne soud o náhradě nákladů, které účastníkům prováděním výkonu rozhodnutí vznikly, podle toho, z jakého důvodu k zastavení výkonu rozhodnutí došlo. Může také zrušit dosud vydaná rozhodnutí o nákladech výkonu, popřípadě uložit oprávněnému, aby vrátil, co mu povinný na náklady výkonu již zaplatil. Dojde-li k zastavení výkonu rozhodnutí zcela, rozhoduje soud nejen o náhradě nákladů tohoto úseku vykonávacího řízení, ale o všech nákladech, které v průběhu celého řízení vznikly. Přitom posuzuje, zda zastavení výkonu rozhodnutí nezavinil oprávněný tím, že při podání návrhu na jeho nařízení nebo při provádění výkonu nezachoval potřebnou míru pečlivosti a přistoupil bezdůvodně k vymáhání splnění povinnosti nebo ve vymáhání bezdůvodně pokračoval. Jestliže nelze oprávněnému procesní zavinění vytknout, má právo na náhradu všech nákladů vzniklých při provádění výkonu i nákladů řízení o zastavení výkonu rozhodnutí. Tato hlediska je pak nutno užít i při částečném zastavení výkonu rozhodnutí s tím, že namísto zrušení předchozích rozhodnutí o nákladech v případě procesního zavinění oprávněného soud tato rozhodnutí změní tak, že oprávněnému přizná náhradu jen v takové výši, která by mu náležela, kdyby k jeho procesnímu zavinění nedošlo (srov. blíže též Bureš/Drápal/Krčmář a kolektiv: Občanský soudní řád, komentář – II. díl, 7. vydání, C. H. Beck, Praha 2006, str. 1481-1482).

V daném případě lze přisvědčit oprávněné, že se nedopustila procesního zavinění, neboť návrh na nařízení exekuce podala důvodně a částečné zastavení exekuce navrhla jen proto, že povinný v jejím průběhu část vymáhaného dluhu dobrovolně splnil. To ostatně soud prvního stupně v napadeném usnesení ani netvrdí. Oprávněná tedy má právo na náhradu všech nákladů, které již vynaložila, případně vynaloží v souvislosti s vymáháním své pohledávky v tomto exekučním řízení. Právě tak bylo rozhodnuto v usnesení o nařízení exekuce a není zde proto žádného důvodu ke změně předchozího rozhodnutí o nákladech. Kromě toho má oprávněná – vzhledem k procesnímu zavinění povinného – právo i na náhradu nákladů řízení o částečném zastavení exekuce. Se soudem prvního stupně nelze souhlasit, že v tomto řízení oprávněné žádné náklady nevznikly. Oprávněná je i v tomto úseku řízení zastoupena advokátem, jehož prostřednictvím též návrh na částečné zastavení exekuce podala, a proto jí vznikly náklady v podobě jeho odměny stanovené podle § 12 odst. 1 písm. b) a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb., v platném znění, částkou 2000 Kč, paušální částky náhrady výdajů podle § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění, ve výši 300 Kč a náhrady za daň z přidané hodnoty (§ 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.) ve výši 19 % z těchto částek, tj. 437 Kč, celkem 2737 Kč. Proto byl přezkoumávaný výrok podle § 220 odst. 3 o. s. ř. změněn tak, že bylo povinnému uloženo, aby zaplatil oprávněné náklady řízení o částečném zastavení exekuce ve shora uvedené výši k rukám jejího právního zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Vzhledem k tomu, že ve vztahu k částce 13 000 Kč, ohledně níž byla exekuce částečně zastavena, zaniklo pověření exekutora k provedení exekuce, je třeba podle shora uvedených zásad rozhodnout též o nákladech, jež případně vznikly exekutorovi v souvislosti s jeho dosavadními úkony souvisejícími s vymáháním této částky (§ 87 odst. 1 ex. řádu). Soud prvního stupně tak dosud neučinil; proto je na něm, aby dříve než toto usnesení nabude právní moci, své usnesení v naznačeném směru doplnil (§ 222 a § 166 o. s. ř.).

Oprávněná v odvolacím řízení uspěla a má proto právo na náhradu nákladů řízení, které jí v něm vznikly (§ 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř.). Náklady představuje odměna advokáta podle § 14 odst. 3 a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb., v platném znění, ve výši 500 Kč, paušální částka náhrady výdajů podle § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění ve výši 300 Kč a náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 152 Kč, celkem 952 Kč. I zde platí § 149 odst. 1 o. s. ř.

Zánik pověření exekutora ve vztahu k částce, o kterou byla exekuce zastavena, má ještě ten důsledek, že náhradu nákladů řízení o částečném zastavení exekuce (včetně nákladů odvolacího řízení) nelze vymáhat postupem podle § 87 odst. 4 ex. řádu. Toto usnesení odvolacího soudu tedy představuje samostatný exekuční titul, což je současně důvodem, proč v něm byla určena lhůta ke

splnění uložené povinnosti (a to v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř.).

Právní moc výroku o částečném zastavení exekuce nebyla odvoláním oprávněné dotčena (§ 206 odst. 3 o. s. ř.).

Podle § 214 odst. 2 písm. e) o. s. ř. nebylo k projednání odvolání třeba nařizovat jednání.